

OD ISTOG AUTORA

ŽENA S DRUGOG KATA

CRVENA VODA

USTA PUNA MORA

JURICA
PAVIČIĆ

ŽIGICE

■ Laguna ■

Copyright © 2024, Jurica Pavičić
Copyright © ovog izdanja 2026, LAGUNA

ŽIGICE

POČETAK

0.

Puno se toga trebalo dogoditi da bi te večeri vjetar baš tako promijenio smjer. Trebale su se dogoditi stvari koje nisu morale – ali su se ipak dogodile.

Da bi tog četvrtka vjetar tako okrenuo, morali su se steći uzroci. Počeli su se gomilati daleko i puno ranije: iznad Atlantika, gdje se nad Biskajskim zaljevom posljednjih dana veljače formirala fronta toplog i vlažnog zraka. Oceanski se zrak danima skupljao iznad zapadne francuske obale, pa se drugog martovskog ponedjeljka zavukao između Pireneja i francuskog Središnjeg masiva. Tog ožujskog dana anticiklona je prostrujala istočno prema Sredozemlju. Putem je okrnula visoke korzikanske gore i skrenula na sjever prema ligurskoj obali. Na ligurskoj je obali stoga to poslijepodne zapuhao južni, kišoviti lebić.

Da bi narednog četvrtka vjetar nad Splitom tako naglo promijenio smjer, oceanski se zrak nad ligurskom obalom morao sudariti s alpskim masivom. U dodiru s mrzlim planinskim zrakom oblikovao se kovitlac đenovske anticiklone i krenuo put istoka preko Padske doline koja mu, prostrana i

ravna, nije pričinjavala prepreku. Do utorka ujutro đenovski je vrtlog bio nad Tršćanskim i Kvarnerskim zaljevom. Nad Jadranom je počelo kišiti, onako kako često kiši kad zima prelazi u proljeće.

Ali da bi te noći vjetar tako naglo okrenuo na buru, moralo se dogoditi još nešto. Tog poslijepodneva nad Južne se Alpe, Kras i Panonsku nizinu sa sjevera trebala spustiti ciklonalna depresija. Fronta hladnog polarnog zraka do utorka se popodne iz ruskih stepa spustila do slovenskih i ličkih kotlina nedaleko od Jadranskog mora. U dolinama je stoga zasniježio posljednji pršavac kojim se kontinent oprštao od zime. A dok je u zaleđu priobalnih planina sniježilo, na njihove su se hrpte navukle kape nevino bijelih oblaka koje su lokalci nazivali brv. Bila je već sredina ožujka, dan je produžio, a Jadransko se more počelo zagrijavati na zubatom kasnozimskom suncu. Uz more je i dalje bilo toplo, a vjetar je donosio vlažni zrak s jugoistoka. Puhalo je meko, kišno jugo, vjetar pun omamljujuće vlage i nezdrave memle. Do srijede ujutro središte polarne anticiklone počelo je kliziti duž priobalnih gorskih bila južnije i istočnije, tjerajući ciklonalnu depresiju da se pomakne niz obalu na jugoistok. Stražnja strana ciklone povukla je hladni kontinentalni zrak preko obale dalje prema jugu.

Na sjeverozapadu se vrijeme razvedrilo, a barometar počeo rasti još i prije nego što je jugo prestalo puhati.

Ništa se od toga nije moralo dogoditi. Ali dogodilo se. Dogodilo se baš tim i takvim redom, kao što se dogodi često sredinom marta, zbog čega pučka meteorološka predaja i spominje tri poslovične marčane bure. Dogodi se tako često sredinom marta, pa se dogodilo i te srijede poslijepodne. Polarna je anticiklona, klizeći put juga, do srijede u sumrak stigla do zaleđa Splita. U srijedu u kasnu večer nad planine

Mosor i Biokovo navukle su se paperjaste oblačne kape koje su se čak i u noći bez mjeseca jasno bjelасale. U srijedu poslijepodne barometar je u Splitu počeo padati. Na sjeverozapadu se obzor razvedrio, a iz sjeverno-sjeverozapadnog smjera počela je puhati suha, hladna, ali blaga tramuntana.

Mogao je takav vjetar trajati još dan ili dva. Mogao je puhati još neko vrijeme, postojano, sve dok rep anticiklone ne skrene dublje prema Balkanu. Ali – nije trajao. Polarni je zrak zakrenuo prema moru i nešto iza ponoći udario u hrpte posljednjih priobalnih planina. U ponoć tog četvrtka na planine Dalmacije stigla je fronta ledenog ruskog zraka. A nad morem je trulila kružnica onog drugog zraka: vlažnog i atlantskog, toplog i depresivnog, zraka koji je iz Biskajskog zaljeva dovukla denovska anticiklona.

Dvije su se fronte mogle susresti negdje drugdje, u nekom drugom trenutku. Ali susrele su se tada, tog četvrtka nešto nakon ponoći. Vjetar je naglo promijenio smjer za devedeset stupnjeva. Tramuntana je prestala, a počela je bura. Stala je puhati kroz planinske klance, sedla i gudure rušeći se nadalje, prema toplom zraku koji je gnjio uz površinu mora. Vjetar je puhao s vrhova brda poput ledenog, bijesnog, rušilačkog slapa. Vlage je nestalo. Naglo je zahladnjelo.

Ništa se od toga nije trebalo dogoditi. A ipak, dogodilo se – onako kako se nad istočnim Jadranom dogodilo tisuću puta, ponavljajući isti, vječni obrazac, stariji od ljudi, stariji od kuća, gradova, nacija i jezika. Obrazac koji se ponavljao kad ljudi tu nije bilo, a ponavljat će se i jednom kad ih više ne bude.

Nije se to moralo dogoditi. Ali se dogodilo tog četvrtka u noći. Nad Splitom je zapuhala jaka, orkanska bura.

PRVI DIO

1. PETAR

Prvu vijest o požaru Petar je pročitao na samu noć kataklizme.

Legao je kasno, pred spavanje uzeo u ruku mobitel i skrolao vijesti s lokalnih portala. Preletio je unutrašnju politiku, crnu kroniku i sport. Između najave *Hajdukove* utakmice i kasnonoćne parlamentarne rasprave spazio je vijest koja nije zvučala dramatično. Pod Primorskom kosom, pisalo je na mjesnom portalu, planuli su makija i nisko grmlje. Požar se razgorio u sitnim noćnim satima. *Vatrogasci su – pisalo je – izašli na teren. Požar je pod nadzorom. Gasitelji čuvaju požarište.*

Petar je pročitao tu vijest, jedva zainteresiran. Prišao je prozoru da prije spavanja udahne zraka. Puhao je sjeverozapadni vjetar, postojan, ali ne jak. Bilo je tek mrvu friško, kao da se zima zadnjim noćima drži prije neodgodiva odlaska.

Zastro je zavjesu i pošao na spavanje. Legao je na madrac koji su položili na pod još neuređene spavaće sobe. Pred san je zagrlio Tanju uljuljkan njezinom toplinom. Još je neko vrijeme osjećao kako se Tanja vrpolti u snu, sve dok se i njezino tijelo nije umirilo. Spavao je čvrsto i spokojno.

Prespavao je. Sve. Prespavao je trenutak kad se Tanja probudila. Kad se počela vrtjeti po madracu, uznemirena mirisom i zvukovima. Spavao je kad je Tanja ustala da izvidi što se događa. Probudio se tek kad ga je probudila prije pet ujutro. Bila je usplahirena.

– Ej, digni se – rekla je. – Nešto se događa vani. Nešto nije normalno. – Prenuo se – i odmah znao da stvari nisu normalne. Još bunovan i pod dekom, osjetio je kako s vanjskim zrakom u stan prodire gorkasti miris gareži. Pinči – njihova čivava – uznemireno je lajala, kao da je novi i nepoznati mirisi razdražuju. Primijetio je nemir i na Tanji. Tanju je rijetko što moglo izbaciti iz trapističkog mira. Ali i nju je nešto izvana prestravilo.

Ustao je i krenuo put balkona. Putem se spoticao o kutije parketa i pločica i bačve boje koje su čekale majstore. Teturajući, dovukao se do balkona. A kad je otvorio vrata, vonj ga je još jače zapahnuo.

Vjetar je u međuvremenu ojačao. Čuo je buru koja se nadimala i jenjavala u ritmu pulsirajućih refula. Vjetar je svirao po griljama, brisolejama i žaluzinama, prodirao kroz ventilaciju i telere balkonskih vrata. Iz sportske se lučice u zaljevu čulo kakofonično zviždanje. Bilo je to tuljenje bure koja prolazi kroz lantine, konopce i jarbole. Petar je znao da po tom vjetru požar nikad nije dobar. No koliko je loš, shvatio je tek kad je izašao na balkon.

Pred njim je u pet ujutro bio pospani, noćni Split: neboderi i stambene zgrade, tisuće stambenih saća u mraku, rasvijetljene ulice, kolodvor i luka te farovi rijetkih automobila. Iza rasvijetljenih obrisa grada za obične bi večeri vidio uvijek istu, uvijek jednako tamnu konturu planine. Mosor. Ta kontura sada nije bila tamna. Iza posljednjih nebodera na obzoru vidio je planinu koja je bila sva u ognju. Do tog

trenutka požar je požderao uzobalnu padinu, prebacio se na sjevernu stranu, skrenuo put zapada i gutao obronke na prilazu gradu. Dok je vjetar i dalje divlje puhao, pred Petrom se pružao kataklizmički prizor: Mosor sav narančast, u treperavom purpurnom svjetlu koje je zloslutno palucalo. Cijeli je horizont gorio. A s tog horizonta – istočnog – prema nosnicama mu je nadirao vonj paljevine.

– Jebem ti – rekao je, a Tanja ga je, možda i makinalno, zgrabila za ruku. Pinči je i dalje lajala, kao da lavežom kani otjerati prijeteći smrad i hukanje.

Petar nije mogao razabrati gdje je oganj počeo. Ali s balkona je jasno vidio dokle je do tog časa stigao. Sa sjeverne strane oganj se popeo po obroncima planine, zaobišao podmosorska sela i stigao sve do planinarskog doma, koji je osamljen svijetlio u tamnoj, gustoj šumi. Na zapadu – u smjeru grada – požar se već približio kućama, zavukao među prigradska naselja, trgovinska i građevinska skladišta. Na južnoj strani požar se prebacio preko Primorske kose i počeo spuštati prema moru. Petar je stajao na terasi paraliziran tim prizorom kataklizme. A onda je začuo kako mu mobitel vibrira. Uzeo ga je i shvatio da ima tri neodgovorena poziva. Svi su bili s istog broja. Bio je to broj splitske policijske uprave.

Telefon je opet zazujao. Javio se. Kratko je slušao, a izraz mu se lica izmijenio od začuđenog u zabrinut. Na koncu je kratko odvratio.

– Evo me. Stižem.

Tanja ga je znatiželjno pogledala. Nije ga ništa trebala pitati jer je znala odgovor.

– Moram ić – reče. – Zbog *ovoga*.

Petar je spremio mobitel u džep i stao navlačiti cipele. Znao je da je pred njim dug dan.

2. STANKO

Na splitskoj je izlaznoj petlji skrenuo nadesno i usmjerio auto prema istoku. Nastavio se voziti gradskom pristupnom cestom. Vozio je uz rub groblja i produžio u smjeru stare vojne streljane. Pogledao je na sat. Bilo je šest sati i osam minuta.

Otprilike u to vrijeme trebalo je svanuti, pomisli Stanko. Baš s tog mjesta i u to vrijeme inače bi vidio kako iznad planine izlazi krupni Sunčev kolut. Ali sad se nije vidio ni osvit, ni Sunce, čak ni planina. Kroz vjetrobransko staklo Stanko je vidio tek gusti dim i čađu koje raznosi vjetar.

Do Stobreča se cesta još nekako vidjela. No netom što je prešao križanje uz stobrečku plažu, auto je zašao u oblak tamnog, smrdljivog dima. Stanko je spustio u drugu brzinu i nastavio voziti naslijepo. Nagorjeli smrad pekao mu je nosnice. Još je čvršće zatvorio prozore da što manje smrada prodre kroz stakla kabine.

U to bi doba za radnog dana cesta inače bila inače zagušena od gužve. Stanko se sad istom tom cestom vozio sablasno, začuđujuće sam. U njegovu smjeru nije vozio nitko, a iz suprotnog bi tek tu i tamo naišao pokoji auto, pun ljudi i stvari, s čitavom obitelji koja se u panici evakuira pred ognjem. Za radnog bi mu dana od Splita do hotela u Podstrani inače trebalo pola sata. Sad je donde stigao za nekoliko minuta. I ondje naišao na prvu kontrolnu točku.

Policajac mu je rukom mahnuo da se okrene i vrati odakle je došao. Stanko je otvorio prozor i pokazao mu iskaznicu Civilne zaštite. Policajac je odmah ustuknuo. Kolegijalno mu je mahnuo i pomaknuo barikadu. Nastavio je cestom koja je i dalje bila obavijena dimom. S obiju strana ceste

vidio je ljude u dvorištima, pogleda zabrinuto uprta u nebo, priprave braniti okućnice. Dvorišnim su šmrkovima zalijevali krovove kuća, krošnje drveća i voćke. Sa smrknutom su zebnjom promatrali krošnje alepskih borova. U drugoj prilici i u druga vremena oni su bili dobra hladovina, pejzažni ures, turistička blagodat. Smolasti, masni i zapaljivi, sa šiškama koje bukne i frcaju, borovi su sad bili samo i jedino prijetnja.

Vozio je dalje put juga uskom uzobalnom cestom kroz gusto izgrađeno područje. Nakon desetak minuta stigao je do zavoja pred lukom Krilo Jesenice. Ondje je naišao na novu barikadu. Policajac s mokrom krpom na licu kršio je ruke u zraku, dajući znak da dalje ne može. I nije se moglo. Na tom se mjestu požar spustio do ceste i presjekao je napola.

Policajcu je pokazao iskaznicu. – Očekuju me – rekao je.

Iskaznica inspektorata zaštite od požara policajca se uočljivo dojmila. Salutirao mu je, podignuo barikadu i pokazao rukom prema grupici ljudi dalje niz cestu. – Ondje je inspektor ako njega trebate – rekao je. – Dalje ne možete, najbolje vam je parkirati ovdje.

Stanko je tako i učinio. Zaustavio je auto uz rub i nastavio pješice.

Kao inspektor protupožarne zaštite, Stanko je dobar dio života proveo po požarištima. Naviknuo je na vonj paleža. Nakon trideset godina nosnice su mu bile baždarene na taj vonj. Poznavao ga je i znao mu čitati nijanse. Ali smrad koji je sada osjećao bio je drukčiji. Posvuda uokolo širio se neki kemijski vonj, oštar i mastan. Stanko ga je znao raspoznati. Bio je to smrad običnog šumskog požara, ali pomiješan s vonjem spaljenog dizela, guma i strojnog ulja. Tako obično smrdi zapaljena garaža. Ali ovo je bilo puno, puno veće od garaže.

Slijedio je policajčev primjer, smočio bocom vode neku krpu i stavio je na nos. Pristupio je skupini policajaca i predstavio se. Dvojica temeljnih policajaca pogledala su ga sa smjesom znatiželje i strahopoštovanja. Treći – u civilu – pružio mu je ruku. Bio je to mlađi, naočit čovjek s crnom bradicom.

– Vi ste inspektor protupožarne?

– Jesam. Stanko Barada.

– Petar Fradelić – rekao je. – Ja ovo vodim.

Stanko ga pogleda. Fradelić je bio čovjek u ranim tridesetima, ili čak mlađi. Nije s njim nikad dosad radio niti ga poznavao. Istrage požara obično bi davali mlađim inspektorima jer nisu bile zahtjevne. Ipak, ovo nije bio bilo kakav požar. Stanku bi draže bilo da su jutros poslali nekog iskusnijeg.

Fradelić ga je gledao, kao da je uočio Stankovu skepsu. A onda je progovorio. – Hoćete izvidjet kakva je situacija?

– Pa, kakva je?

– Pogledajte sami. Situacija je užas.

Stanko je prišao zavoju ceste odakle se bolje vidjelo. Pred njim se otvorio prizor. A kad ga je vidio, Stanko je shvatio da mladi inspektor ne pretjeruje. To jest bio užas.

Barada je trideset pet godina radio taj posao. Vidio je u karijeri desetine i desetine požara, nagledao se kratkih spojeva, zaboravljenih kalorifera, paleža mafijaških auta, prijevара s osiguranjem, heroinskih ovisnika koji idu zagrijati žlicu pa spale šumu. Vidio je požara velikih i malih – ali nešto nalik ovome nije nikad. Ovo što je vidio činilo se kao kraj svijeta.

Požar je vjerojatno počeo negdje gore, oko hrpta. Tinjao je kraće ili duže i slabo se širio. A onda je – očito – usred noći zapuhala bura. A kad je zapuhala, vatru je razgorjela brzo i razgorjela posvuda.

Tjeran vjetrom, požar se počeo spuštati s obronka prema kućama. Zahvatio je prvo terase s voćnjacima, nasadima

bajama, višanja i trešanja. U nekom je trenutku reful bure očito sekundarnu vatru prebacio bliže moru. Na kosom terenu vatra se lako širi nadolje. Zapaljena trava prenijela je požar na krošnje drveća na nižim terasama. Ako je požar dotad bio prizeman, učas je postao ovršni. Čelo požara vjerojatno se spojilo s nekim od sekundarnih požara i zahvatilo borove uz more. Borovi su kakvi već borovi budu: stari, suhi, a opet puni masne zapaljive smole. Smola je planula poput benzina. Granate usplamtjelih šiški prebacile su vatru na cestu, vrtove i krovove najbližih kuća. Morao je planuti prvi sekundarni požar, pa drugi, peti, možda deseti. Na koncu je jedna od tih ognjenih kugli požar prenijela i na brodove u luci.

Stanko je promatrao prizor, a iz onog što je vidio razabirao je vjerojatni scenarij. Prvo je planulo nekoliko starih drvenih ribarskih kaića odmah uz borik. Požar se tad vjerojatno prebacio na plastični gliser u dnu mandrača. Gliser je sad ležao na dnu plicaka, raspuknut, nagorio i crn od eksplozije. Benzinske se spremnike brodova zimi obično ostavlja prazne da se benzin ne iskvari. Ali ako je gliser bio čarterski, možda je bio pripremljen za transfer. Možda je bio pun benzina. Možda je rezervoar eksplodirao. A od tog časa više nije bilo pomoći.

U luci Krilo Jesenice zimi je usidreno stotinjak drvenih brodova za lokalna kružna putovanja. U toplim mjesecima kriljski su drveni kruzери razvozili turiste na tjednim krstarenjima po otocima i obali. Sada – na koncu zime – brodovi su mirovali sređeni i raspremljeni, čekajući travanj i početak sezone. Bili su načičkani jedan do drugoga na gusto prekrcanom sidrištu. Rezervoari su im morali biti puni: za razliku od benzinskih, dizelski se spremnik zimi puni do vrha da gorivo ne bi imalo dodira sa zrakom. Kad je gliser eksplodirao, planuo je prvi od vezanih brodova, njemu

susjedni i najbliži. Vatra se potom proširila na susjedni, pa na njemu susjedni. Stanko je mogao samo zamisliti čega sve zapaljivog na tim brodovima ima. Drveni madiri, palube i klupe, jedra, konopi, posteljina, platnene tende, opleteni baštuni, bokobrani od kamionskih guma, ležaljke i ukrasni jastuci. Sve je to sad gorjelo u apokaliptičnom ognju. Vatra je neravnomjerno bjesnjela, načas bi se primirila, a onda bi je razgorio reful vjetra ili eksplozija spremnika goriva. Stanko je znao jasno razabrati dvije vrste eksplozija. Jedna – oštija i bješnja – značila je da se razletio benzinski rezervoar. Druga, potmulija, tamnija i s više dima, bila je eksplozija spremnika dizela. Kad bi eksplodirali, dizelski su spremnici puni do čepa gorjeli postojano i dugo. Iz vatrenog zida začuo bi se potmulu tutanj, a rezervoar bi planuo u stupu vatre nalik plamtećem cvijetu.

Stanko je stajao i gledao. Promatrao je ljude koji su stajali uz cestu i gat ne obazirući se na opasnost. Gledali su kako plamen guta osigurane i neosigurane brodove, zajmove i hipoteke, kredite na koje su založene kuće i obiteljska dje-dovina. Planina dugova i tri generacije truda gorjele su na mirnoj, ledenoj vodi. Sada su ti ljudi očajni. Sutra će, znao je, biti bijesni.

Kako se požar bližio kućama i brodovima, tako su pred požarnu frontu pristizali sve brojniji vatrogasci. Uzobalna je cesta bila načičkana vatrogasnim kamionima. Profesionalne vatrogasne postrojbe penjale su se po krovovima i verale uz padinu s razvučenim crijevima. Čula se vika, dozivanje i plač. Mještani su mišicama premještali aute parkirane na hidrantima. Polugom su obijali šahte, krčili put kroz divlja naselja, prepriječena parkirališta i zagušene prometnice.

Stanko je promatrao policijskog inspektora. Znao je da Fradeliću – ako se tako zvao? – nije lako. Kod uobičajenog

požara, znala se i rutinska procedura. Fradelić bi rasporedio temeljne policajce i naložio im da okruže požarište. Dao bi im nalog da osim vatrogasaca nikog ne puštaju ni unutra ni van. Da fotografiraju mobitelom sve što primijete. Naložio bi im da svim nazočnima zapišu podatke i adrese, da od svih koji su uokolo uzmu izjavu, da nađu svjedoke koji su vidjeli gdje je prvo planulo, kada i – možda – kako. I Fradelić je morao znati, kao što i Stanko zna, da ako je požar tko namjerno zapalio, taj je netko vjerojatno negdje u blizini. Piromani vole gledati požar, vole sudjelovati u gašenju. Ako bi policajci popisali sve koji su na licu mjesta, s tog se popisa moglo izlučiti sumnjivca.

To je tako bilo u teoriji. Ali ovog jutra ta je teorija otpadala. Jer ovuda su se smucale stotine neznanaca. Još rano ujutro preko društvenih su se mreža mobilizirali dragovoljni građani gasitelji. Preko *WhatsApp* organizirano su se sjatili vojni veterani, skauti, davatelji krvi i nogometni navijači. Stotine ljudi u civilu trčale su unezvijereno uokolo, s mokrim ponjavama preko nosa, ali u kratkim majicama i hlačama, čak i natikačama. Hitna je pomoć iz oblaka dima izvlačila ozlijeđene gasitelje s polomljenim udovima, opeklinama ili plućima punim dima. U tom metežu bilo je nemoguće registrirati tko ulazi ili izlazi, tko je prisutan, a koga nema. Jedino što su policajci mogli bilo je preusmjeravati promet, legitimirati vozače i propuštati ozlijeđene. Inspektor će u istragu krenuti s velikim ništa.

Stanko je nastavio promatrati taj kaos još sat ili dva. A onda je sredinom jutra bura jenjala, kao što obično jenja polovicom dana, kad kopno ugrije. Iza deset zrakoplovstvo je konačno uspjelo podignuti kanadere. Gasiteljski su avioni s površine zaljeva skupljali morsku vodu i prolijevali je po čelu požara. Kiša morske vode padala je po nasadima trešanja,

loze i smokava, a onom tko je te vrtove obrađivao bilo je zapravo svejedno. Ako im vrtove ne spali oganj, obradivu će im zemlju uništiti slana voda.

Kad su se avioni podignuli, a vjetar minuo, požar se počeo smirivati. Oko jedanaest su kanaderi i vatrogasci zaustavili čelo požara na prilazu Splitu. Gore, u planini, požar je do polovice dana stigao do granice kamenjara i vrištine gdje ionako više nije bilo ničeg što bi moglo izgorjeti. Do podne su vatrogasci lokalizirali požar iznad kuća u luci. Preostali su brodari odriješili brodove i izvukli ih na sigurno, na sredinu kanala. Turistički jedrenjaci plutali su apsurdno nasred kanala dok se iz njihova porta uz obalu dizao gusti dim.

Skauti i navijači stajali su grupama na magistralnoj cesti, prljavi, čađavi i znojni, iščekujući upute. Činilo se da je udar minuo, najgore prošlo.

Stanko je znao što sad slijedi. Vatra će još satima tinjati na beskrajnom pocrnjelom zgarištu. Vatrogasci će cijeli dan i iduću noć nadzirati požarište zalijevajući posljednja uporišta na kojima požar još tinja. Tijekom popodneva početak će zbrajanje štete. A onda – kad se sve smiri, kad i zadnja žerava zgasne – počinje njegov posao. On ulazi na požarište.

Sjeo je u auto i upalio radio. Glasnogovornik županije na vijestima je iznio prvu procjenu štete. Opožareno je, naveli su, tri i pol tisuće hektara. Materijalna šteta se zbraja, ali se procjenjuje na desetke milijuna eura. Spaljeno je jedno trgovinsko skladište, dvadeset gospodarskih i šesnaest poljoprivrednih zgrada, trideset šest plovila, dvadeset tri nenastanjena i sedam nastanjenih stambenih objekata. Izgorio je jedan vulkanizerski servis i peradarnik s tri tisuće nesilica. Ne zna se je li izgorio itko od ljudi. Ali šest se osoba u trenutku javljanja vodi kao nestalo.